

De Tao van het Ego

In de oude wereld probeerden mensen voortdurend groter te worden.

Zij verzamelden:
bezit,
status,
volgers,
titels
en bewondering.

En hoe meer zij verzamelden,
hoe leger zij zich voelden.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Wat is het ego?"

De meester pakte een spiegel
en hield die voor het gezicht van de leerling.

"Wat zie je?" vroeg hij.

"Mijzelf," antwoordde de leerling.

De meester glimlachte.

"Dat denkt het ego ook."

De leerling begreep het niet.

Dus nam de meester hem mee naar een drukke markt.

Daar schreeuwden mensen:

"Kijk naar mij."

"Luister naar mij."

"Ik weet het beter."

"Ik verdien meer."

"Ik ben belangrijk."

De meester zei zacht:

"Het ego is een honger
die zichzelf probeert te vullen
met de aandacht van de wereld."

De leerling keek om zich heen
en zag vermoeide ogen
achter trotse gezichten.

Toen vroeg hij:
"Hoe overwint een mens het ego?"

De meester schudde langzaam zijn hoofd.

"Wie tegen het ego vecht,
geeft het opnieuw aandacht."

Hij wees naar een oude boom
die stil langs de markt stond.

"De wijze mens hoeft niet kleiner te worden.
Hij hoeft alleen te stoppen
met zichzelf voortdurend centraal te zetten."

De leerling werd stil.

"En wat gebeurt er dan?" vroeg hij.

De meester glimlachte terwijl de wind
door de bladeren bewoog.

"Dan verandert 'ik' langzaam in 'ons'.
En waar het ego verdwijnt,
kan bewustzijn weer ademen."

